

<http://www.justitiarul.ro/>

Adevărul mai presus de teamă!
JUSTIȚIARUL
Revistă de atitudine împotriva corupției și abuzurilor

Fără categorie	Cadran internațional	Restituiri	Semnal	Abuzuri	Colimator	Dosar Justițiarul
Periscop	Corupție	Internațional	Cultura	Dreptul la replică	Români în lume	Suntem cu ochii pe voi!
Editorial	Investigații	Atitudini	Ancheta	Puncte de vedere	Remember	Observator
Tribuna democrației	Actualitate	Arhivate	Istorie	Internet	Opinii	Lichele
Conspirații	Animale de companie	Cap limpede	Cinema			

[Puncte de vedere](#)

<http://www.justitiarul.ro/9222-2/>

Cu profesorul Corvin Lupu despre 23 august 1944, fără prejudecăți și cosmetizări

Posted by [justitiarul](#) 3 days ago

Și a fost 23 august 1944...

De vorbă cu profesorul universitar Corvin Lupu

Marius Albin Marinescu: *Domnule profesor, discuțiile noastre, devenite săptămânale, au trezit un real interes cititorilor „Justitiarului”, cât și celor ai unor blogg-uri și ai altor publicații care le-au preluat de la noi. Monitorizând numărul foarte mare de accesări, am constatat că cititorii noștri sunt interesați atât de subiectele de istorie, cât și de cele de relații internaționale. Cele două interviuri despre problematica ultimului monarh al României au trezit mare interes,*

dumneavoastră fiind o personalitate cunoscută în toată țara, mulți cititori au dorit să vă cunoască părerea, mai ales în acea perioadă de agresiuni mediatice pro-monarhiste, din săptămânile premergătoare funeraliilor fostei soții a ultimului rege al României, Mihai I. Trebuie să vă spun că pro-monarhiștii nu au fost încântați să-și confrunte părerile, adeseori idealiste, cu realitatea crudă a istoriei, așa cum rezultă ea din lucrările cercetătorilor științifici, nu așa cum circulă ea prin viu grai, din generație în generație, cu „retușările de traseu”, tipice evoluției legendelor.

În preajma lui 23 august, gândurile multora dintre noi se întorc spre acele zile astrale ale istoriei României, când țara a fost întoarsă din drumul ei și îndreptată într-o altă direcție. Aș dori să stăruim asupra acelor importante evenimente, cu liniștea oferită de cei 72 de ani trecuți de atunci. Aș începe prin a vă întreba care este principala cauză care a generat acțiunile pregătitoare ale acelor evenimente?

Corvin Lupu: În spatele evoluției evenimentelor din România, de la 23 august 1944, au stat, după părerea mea, o serie de factori care trebuie priviți în contextul cadrului general al evenimentelor, asupra căruia mă voi opri pe scurt. În perioada dintre anul 1938 (vizita regelui Carol al II-lea în Germania-noiembrie 1938) și anul 1941 (data reluării ostilităților româno-sovietice, declanșate de sovietici în iunie 1940, prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord și a Ținutului Herța), majoritatea zdrobitoare a clasei politice românești și opinia publică avizată au fost de părere că cea mai potrivită alianță a României este cea cu Germania. Pe lângă complementaritatea economică evidentă a celor două țări, Germania era considerată a fi cea mai mare putere militară din lume și singura care, prin doctrina național-socialistă și prin forța generală a țării, pot să se opună și să răpună bolșevismul și să apere România de pericolul sovietic. Apoi, o parte a opiniei publice din România vedea în alianța cu Germania și posibilitatea promovării în România a unei politici care să elibereze societatea românească de controlul evreiesc asupra finanțelor, comerțului, justiției, presei, sănătății etc. Reorientarea politicii externe românești de pe alinamentul franco-britanic către Germania s-a făcut în ultima jumătate de an a domniei lui Carol al II-lea, când s-a trecut la o neutralitate diferențiată, punându-se un accent special pe relația cu Germania. După prăbușirea României Mari, sub impulsul patriotic indus societății de Mișcarea Legionară, s-a declanșat un val mobilizator de eradicare a liniei politice perdante promovată de regimul regal. Așa s-a ajuns ca, în plină revoluție legionară, regele Carol al II-lea să-l aducă în fruntea țării pe generalul Ion Antonescu, ca ultimă și singură soluție, fapt declarat de rege și recunoscut și de celelalte forțe politice și de armată. Atunci, la început de septembrie 1940, poporul din stradă cerea capul regelui Carol al II-lea și îl accepta cu entuziasm pe generalul Ion Antonescu. Nimeni nu-și mai punea speranța în monarhie sau în tinerelul Mihai, care nu se evidențiasse prin nimic și care era împins înainte și tutelat mărunț de mama sa, Elena. Situația lui Mihai era una complicată și din punct de vedere juridic. Carol al II-lea a plecat din țară fără să abdice, astfel că Mihai putea fi privit doar ca un înlocuitor al tatălui său. Apoi, ca să fii rege al României, legea prevedea obligativitatea încoronării, ceea ce nu a avut loc niciodată. Deci, trebuie să reținem că alianța cu Germania și conducerea statului de către Antonescu a reprezentat o voință foarte mare a clasei politice, care era de-a dreptul neputincioasă în fața evoluției evenimentelor, cât și a poporului, fapt dovedit prin referendum-ul prin care

Antonescu a fost validat cu o majoritate impresionantă, bucurându-se de una din cele mai mari popularități din istoria României. Aceasta este o realitate istorică incontestabilă.

Revenind la factorii care au generat lovitura de stat, doresc să mă opresc în această discuție doar la doi dintre ei. Din punct de vedere militar, desigur, evoluția războiului a jucat în rol important. După imposibilitatea Germaniei de a cucerii orașele Moscova și Leningrad și, mai ales, după înfrângerea de la Stalingrad și declanșarea contraofensivei sovietice, s-a năruit speranța românilor că Germania este cea mai puternică forță militară. Pe frontul de est, Uniunea Sovietică se dovedea de neînvins. Acest fapt a generat în societatea românească un factor foarte important care a stat în spatele evenimentelor: FRICA! Frica de bolșevici și de ce ar fi putut să li se întâmple elitelor românești.

Un al doilea factor care a influențat cursul evenimentelor a fost lupta pentru PUTERE! În august 1944, Armata Roșie ajunsese în România, aflându-se deja în nordul Moldovei. Dacă Antonescu încheia armistițiul cu URSS, era clar că el va continua, cel puțin pentru o vreme, să conducă țara și armata în război. Dacă grupul de conspiratori din jurul regelui dădeau o lovitură de stat, îl arestau pe Antonescu și încheiau ei pacea cu sovieticii, ei deveneau „eroii” antigermani și anti-antonescieni și își asigurau protecția sovieticilor.

M.A.M.: *În jurul problematiei încheierii armistițiului s-au născut o serie de controverse. Abordați, vă rog, pe scurt, această chestiune.*

C.L.: Da, pe scurt. În principiu, cei trei mari Aliați au decis să nu accepte decât capitularea necondiționată din partea Germaniei și a aliaților ei. Cu toate acestea, s-au purtat negocieri româno-aliat de ieșire a României din al doilea război mondial, în mai multe capitale ale unor țări neutre, cele mai importante având loc la Cairo și la Stockholm. Despre aceste chestiuni și întreaga situație din România eu am publicat anul acesta cartea *Eforturi politico-diplomatice românești de ieșire din al doilea război mondial în lumina arhivei diplomatice a SUA*, carte care se găsește în lanțul național de librării „Diverta” (cred că „Diverta” distribuie și prin internet) și la Librăria Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. Întrucât la Cairo, diplomații britanici și americani au spus emisarilor de la București că România trebuie să se adreseze Uniunii Sovietice, cu care poartă luptele în război și să-i ceară acesteia armistițiul. Negocierile lui Antonescu cu sovieticii au avut loc la Stockholm. În dimineața de 23 august 1944, întors de pe front, Antonescu i-a declarat lui Gheorghe Brătianu, cu care a purtat discuții despre evoluția evenimentelor, că se va duce la rege să-l informeze cu ce se întâmplă pe front și să-i spună că a decis să încheie armistițiul cu sovieticii.

Cu toate că Aliții promovau principiul capitulării necondiționate, ei au oferit României o serie de asigurări, fiind interesați să grăbească ieșirea țării din război, fapt care agrava mult situația militară și economică a Germaniei. Pentru a cataliza decizia lui Antonescu, sovieticii au comunicat că, după încheierea armistițiului, Armata Roșie va acționa mai departe împotriva Germaniei și aliaților ei est-europeni (Bulgaria, Croația și Ungaria) prin nordul și prin sudul țării, mijlocul țării, inclusiv capitala București, Constanța, Ploiești, Brașov și alte orașe, urmând a nu fi ocupate de armata

sovietică. După jumătatea lunii august 1944, când ocuparea unei mari părți din Basarabia de către Armata Roșie era iminentă, există mai multe mărturii care spun că Ion Antonescu era decis să încheie armistițiul.

Regele Mihai și anturajul său au susținut mereu că Antonescu s-ar fi opus încheierii armistițiului, căutându-și argumente pentru arestarea Conducătorului Statului. Nu este întrutotul adevărat. Antonescu a sperat până în ultima clipă că Germania va redresa frontul și va câștiga războiul, cu ajutorul armelor secrete la care se lucra, dar când România a fost călcată de Armata Roșie, el s-a decis să valorifice proiectul alternativ de ieșire din război. Acest proiect a fost lucrat și creat începând chiar din clipa când Mihai Antonescu a declanșat negocierile, în acest sens, mai întâi cu Italia, pentru o ieșire concomitentă din război, iar apoi cu Aliații cu care se confrunta. Astăzi este o certitudine că sovieticii i-au oferit lui Antonescu condiții mai bune de armistițiu decât guvernului regal format după lovitura de stat și după depunerea armelor de către armata Română. Sovieticii considerau că omul cel mai indicat să scoată România din războiul alături de Germania era mareșalul Antonescu. Ei erau siguri că armata și societatea românească îl vor urma pe Antonescu și împotriva Germaniei, alături de sovietici. Încă din octombrie 1943, la Conferința miniștrilor de Externe ai Aliaților, de la Moscova și apoi la Conferința de la Teheran a șefilor de stat din URSS, SUA și Marea Britanie, Viaceslav Molotov, ministrul de Externe al URSS, a afirmat ca „singurul om care poate face o atare schimbare de front în România este Mareșalul Antonescu”. Desigur, ulterior, în august 1944, când Armata Roșie a ajuns în România și când FRICA a devenit foarte mare, a putut și regele să schimbe poziția în cadrul frontului care înainta implacabil către vest.

M.A.M.: *Condițiile oferite de sovietici României au fost cunoscute de SUA și de Marea Britanie?*

C.L.: Da, au fost cunoscute și au creat chiar controverse între SUA și URSS. Americanii au fost nemulțumiți și au apreciat că sovieticii au încălcat principiul capitulării necondiționate pe care îl conveniseră între cei Trei Mari, oferind României condiții privitoare la chestiuni teritoriale și privitoare la viitoarele negocieri de pace. Oferta sovietică se datora grabei de a înainta către vest și de a ocupa cât mai mult din Europa, după ce anglo-americanii debarcaseră în Italia și înaintau spre nord și înainte de proiectata debarcare anglo-americană în Franța. Era cert că linia pe hartă se va trasa pe aliniamentul pe care se vor găsi armatele Aliate, iar sovieticii doreau să ajungă cât mai la vest.

Văzând britanicii că sovieticii se grăbesc să discute chestiuni care țin de viitoarea pace, încă de la 5 mai 1944, ei au oferit Moscovei preluarea controlului total asupra României, propunere care va fi făcută din nou de Churchill lui Stalin, în octombrie 1944, cu ocazia încheierii celebrului *Acord de procentaj* în cadrul sferelor de influență britanică și sovietică.

M.A.M.: *Regele și comuniștii nu au vorbit niciodată de existența unei oferte de armistițiu făcută de sovietici lui Antonescu.*

C.L.: Bineînțeles că nu au vorbit. Nu numai că nu au vorbit, dar au și negat existența telegramei sovietice din dimineața de 23 august, care a fost confirmată din alte surse. Dacă ar fi recunoscut acest lucru, conspiratorii și profitorii din jurul lor nu

ar fi mai putut afirma presupusa opoziție a lui Antonescu față de încheierea armistițiului cu Aliții și ar fi fost lipsiți de singurul temei pentru care regele, cu ajutorul comuniștilor și al conspiratorilor, l-au arestat și l-au predat inamicului sovietic pe mareșal. **Telegrama de la Stockholm, în care au fost menționate condițiile de pace, a sosit la București în dimineața zilei de 23 august 1944. Cel care a ascuns de Antonescu telegrama a fost directorul Direcției Cabinetului și Cifrului, Grigore Niculescu-Buzești. El a predat-o regelui.** Unul dintre cei care susțin tezele regelui Mihai este fostul diplomat Neagu Djuvara, om de încredere al lui Grigore Niculescu-Buzești, care a fugit din România și a devenit agent al serviciilor secrete americane și franceze, iar după 1990 s-a întors în România, scriind despre istoria României, romanțat, sub formă de eseu și conform viziunii occidentale asupra evenimentelor. Relatarea lui Neagu Djuvara nu are acoperire probatorie. Cei care vor să-l creadă, trebuie să-l creadă doar „sub cuvânt de onoare”.

M.A.M.: *Cel care a ascuns telegrama este cel care a fost recompensat cu funcția de ministru de Externe al României în noul guvern al lui Constantin Sănătescu?*

C.L.: Da, el este, Grigore Niculescu-Buzești. A fost unul dintre conspiratorii importanți din serviciile secrete.

M.A.M.: *A știut regele de tratativele duse de guvernul Antonescu cu sovieticii, sau doar de cele duse de emisarii opoziției, Barbu Știrbey și Constantin Vișoianu?*

C.L.: Da, regele a știut și le-a sabotat permanent, prin intermediul oamenilor din aparatul diplomatic devotați lui și lui Iuliu Maniu și prin controlul absolut pe care l-a avut Grigore Niculescu-Buzești asupra comunicațiilor cu negociatorii și asupra desemnării curierilor diplomatici. Gheorghe Brătianu, de a cărui seriozitate și corectitudine nu s-a îndoit nimeni, niciodată, nici chiar dușmanii săi, care l-au trimis la moarte în infernalul gulag judeo-bolșevic, a declarat că, în timpul unei întâlniri de taină cu conspiratorii, regele a declarat că dacă ei îl vor lăsa pe Antonescu să încheie armistițiul cu sovieticii, acesta va continua să „îi țină sub papuc”. Cu acel prilej, regele i-a cerut lui Gheorghe Brătianu să se retragă din orice fel de colaborare cu mareșalul Antonescu. Pe aceeași linie s-a înscris și sabotarea negocierilor lui Antonescu la Stockholm de către ambasadorul George Duca, care s-a lăudat toată viața cu această „realizare”. După legile stării de război, acești trădători ar fi trebuit trimiși în fața Curții Marțiale și a plutonului de execuție.

M.A.M.: *Deci, domnule profesor, din nou trădare... la fel ca în decembrie 1989 și în multe alte dăți...*

C.L.: Aveți dreptate, domnule director. Vedeți dumneavoastră, spionii britanici din România au jucat un rol important. Cel mai important agent britanic a fost Iuliu Maniu. El era chiar agent-agent. O spun cu durere în suflet pentru că a fost un idol al multor români, care și-au pus speranța în el. De altfel, eu am găsit în Arhiva Legăției SUA de la Cairo și am publicat documentul din care se vede solicitarea lui Iuliu Maniu ca anglo-americanii să bombardeze România, lucru pe care l-au și făcut după formularea acestei cereri. Separat de Maniu, bombardarea României a fost cerută anglo-americanilor și de regele Mihai! De altfel, el a recunoscut acest lucru, public, într-un interviu televizat. Cum poți fii numit altfel decât TRĂDĂTOR, când ceri inamicului cu care ești în război să-ți bombardeze țara? Mulți se găsesc să

argumenteze că aceste gesturi trădătoare se justifică prin faptul că „ar fi fost mai bine așa”, alții că „altfel”. Certă este trădarea celor care au cerut aceste bombardamente. Rețineți că până la formularea acestor cereri, anglo-americanii nu au bombardat țara noastră.

În fine, trădări în acea perioadă au mai existat. Nu lungim discuția, dar amintesc doar trădările generalilor Constantin Sănătescu și Mihai Racoviță, care s-au făcut tot în strânsă legătură cu conspirația de la Palatul Regal.

Fiindcă am vorbit despre Grigore Niculescu-Buzești, trebuie să vă spun că era soțul uneia dintre fiicele prințului Barbu Știrbey, iar o altă fiică a acestuia, Eliza, a fost soția ofițerului britanic Edward Boxshall, șeful [Intelligence Service](#) în România. Grigore Niculescu-Buzești a fugit clandestin în Elveția, în 1946. În 1948, la Davos, i-a propus regelui Mihai să se implice în formarea Comitetului Național Român, un guvern românesc în exil, dar regele a refuzat, respectându-și cuvântul dat comuniștilor, că nu va acționa împotriva regimului politic din România, fapt pentru care primea de la București 10.000 de dolari pe lună, ceea ce era o sumă imensă după război, când în Europa era o mare criză de lichidități, iar dolarul avea o putere de cumpărare foarte mare. În 1985, Nicolae Ceaușescu a sistat plata rentei lunare a regelui. Nu am cercetat cine i-a făcut propunerea de retragere, într-o perioadă când se acționa pentru înmulțirea adversităților față de Nicolae Ceaușescu, atât de necesare proiectului de acaparare a României.

În preajma lui 23 august 1944, inamicii României aveau rețelele informative grupate în anturajul regelui și în cel al lui Iuliu Maniu, oamenii pe care Antonescu i-a protejat, dar care au conspirat împotriva lui și care l-au dus în fața plutonului de execuție. Grigore Niculescu-Buzești a fost pedepsit de viață și a murit de leucemie la doar 41 de ani, în 1949, la New York. Cu puțin timp în urmă, îi murise prematur și soția.

M.A.M.: *La cât de mare era miza României în război, nu este de mirare interesul pentru încheierea armistițiului.*

C.L.: Principala miză era petrolul românesc care rămăsese cea mai importantă sursă de carburant pentru armata Germaniei. O a doua miză a loviturii de stat a reprezentat-o, desigur, armata numeroasă a României, disciplinată și comandată de un corp ofițeresc de elită. Nu trebuie minimalizate nici importante rezerve alimentare pe care le oferea România, ca și alte surse de materii prime necesare Germaniei: cherestea, piei etc.

Aș mai adăuga ceva care mi se pare paradoxal. Există intelectuali („intelectuali”?) care afirmă că, după părerea lor, lovitura de stat de la 23 august are o conotație pozitivă, dar tot dumnealor deplâng faptul că, în conștiința sistemului internațional, România are reputația de stat care nu-și respectă alianțele. Este paradoxal și asta îmi aduce aminte cum, după 22 decembrie 1989, regimul fesenist omagia în paralel, pe de o parte, lupta împotriva comunismului și, concomitent, aniversa ziua de 9 mai ca și ziua victoriei împotriva Germaniei și aliaților ei, victorie care a dus la introducerea regimului sovietic în România...

M.A.M.: *Din relatarea dumneavoastră reiese că, într-adevăr, interesele personale ale unor personaje istorice de păstrare a puterii și de asigurare a propriei siguranțe în fața tăvălugului istoriei au fost puse înaintea intereselor naționale. Este cu atât mai trist când această constatare se referă la personalități importante ale României.*

C.L.: Așa este. Istoria reală este cea care ne prezintă și fața urâtă a vieții, a oamenilor. De la natură, de la Dumnezeu, cum vrei să mă exprim, omul este înzestrat și cu *bine* și cu *rău* și, pe parcursul vieții își manifestă amândouă însușirile. Așa este și istoria, cu *bune* dar, în egală măsură și cu *rele*. Când semnalăm relele, cei care le semnalăm, atragem reacția negativă a susținătorilor celor care au săvârșit respectivele „rele” și devenim ținte. Am o mulțime de colegi de breaslă care scot din cercetările lor doar fața frumoasă, luminoasă a istoriei. În acest fel lucrările lor produc bucurie cititorului, iar autorii sunt agreeți de susținătorii tuturor forțelor implicate în evoluția istorică. Fericire pe toată linia! După lectura acestor lucrări, mai ales când este vorba despre istoria recentă, răsuflă ușurați toți făptuitorii de crime și alte acțiuni reprobabile care nu au ieșit, în acest fel, la lumină. În studiile mele, mi-am asumat să nu ocolesc zonele dureroase ale istoriei, să scriu adevărul și să prezint nefardat concluziile la care am ajuns. De aceea fac parte dintre aceia care au și contestatari. Multe din lucrările mele sunt citite de unii „scrâșnind din dinți”.

Dar ce să mai spunem de marii noștri istorici contemporaniști care sunt și ei contestați și marginalizați, tot datorită faptului că au scris și au spus adevăruri crude fără ocolișuri. Mă refer la *pater familias* al cercetătorilor istoriei celui de al doilea război mondial, Gheorghe Buzatu, a cărui trecere în neființă, în 20 mai 2013, s-a făcut cu tăcerea totală a mass-media, iar la înmormântarea sa au lipsit reprezentanții oficiali ai marilor instituții pe care le-a slujit toată viața. Nu a fost făcut academician, datorită opoziției liderilor evreilor. În 2002, în calitate de parlamentar și de vicepreședinte al Senatului României, s-a opus promovării mizerabilei *Ordonanțe 31/2002*, care a fost adoptată ulterior prin găselnița antidemocratică numită *adoptare tacită*. La fel de neagreat de mai marii zilelor noastre a fost și marele istoric Florin Constantiniu, academician și profesor patriot care a abordat adeseori tarele adânci ale regimului politic al României post-decembriste. Fiecare meserie are riscurile ei. La istorici, principalul factor de risc este scrierea adevărului care supără mai marii zilei. În detenție, lui Gheorghe Brătianu i s-a cerut insistent să-și schimbe părerile despre istoria României și să scrie în conformitate cu interesele regimului judeo-bolșevic. I s-a promis libertatea și reabilitarea, dar el a refuzat. Apoi, a fost torturat continuu, până la moarte. Dar criminalii de atunci, pe care Ceaușescu i-a „înfierat” în perioada 1965-1968, au fost reabilitați de judeo-capitaliștii de astăzi, cu complicitatea unor români jidoviți, prin *Legea 217/2015*, lege care reafirmă valabilitatea tuturor proceselor Tribunalului Poporului și a altor instanțe judeo-bolșevice, din perioada ocupației militare sovietice a României.

M.A.M.: *Vă mulțumesc domnule profesor universitar, mai ales că vă luați timp din concediul de odihnă.*

A consemnat Marius Albin MARINESCU

Tags: [Florin Constantiniu academician și profesor patriot](#) [Gheorghe Brătianu](#) [Gheorghe Buzatu](#) [Grigore Niculescu-Buzești](#) [directorul Direcției Cabinetului și Cifrului](#) [Grigore Niculescu-Buzești](#) [și Neagu Djuvara](#) [Legea 217/2015](#) [profesorul Corvin Lupu](#) [despre 23 august 1944](#) [telegrama de la Stockholm 23 august 1944](#)
